

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVIJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-76/06

Osijek, 16. travnja 2007.

ŽK, MK, DK/AL

ŽUPANIJSKI SUD
U OSIJEKU
PRIMLJENO
DN: 16-04-2007

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na osnovi članka 42. stavka 2. točke 4. u vezi s člankom 203. stavkom 2. ZKP-a
podizem

OPTUŽNICU

protiv

- 1) **BRANIMIRA GLAVAŠA**, sina Ljube i Zore r. Pandžić, rođenog 23. rujna 1956. u Osijeku, Hrvata, drž. RH, s prebivalištem u Osijeku, šetalište P. Preradovića 7, dipl. pravnik, pismenog sa završenim pravnim fakultetom, zastupnika u Saboru RH, razvedenog, oca jednog djeteta, vojsku služio, dobrog imovnog stanja, neosuđivanog, odlikovanog, brani se sa slobode,
- 2) **IVICE KRNIKA**, sina Mije i Marije rođ. Jurišić, rođenog 27. srpnja 1942. u selu Kneževac, općina Podgorač, drž. RH, prebivalištem u Kozjaku, Kozjak 1, umirovljenika, oženjenog, oca četvero djece, lošeg imovnog stanja, pismenog, sa završenom vojnom školom, vojsku služio, osuđivanog, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 17.18 sati.

- 3) **GORDANE GETOŠ-MAGDIĆ**, kćeri Andrije i Edine rođene Ibrahimbegović, rođene 17. svibnja 1968. u Osijeku, s prebivalištem u Osijeku, Vukovarska 6, Hrvatice, drž. RH, višeg trenera sportske rekreacije, pismene, sa završenom višom školom, udane, majke jednog djeteta, umirovljenice, dobrog imovnog stanja, neosuđivane, odlikovane, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 1.30 sati.
- 4) **MIRKA SIVIĆA**, zvanoga Sivi i Sivko, sina Pavla i Ane rođene Serenče, rođenog 2. travnja 1956. u Subotici, Republika Srbija, s prebivalištem u Jagodnjaku, Ive Lole Ribara 1, s boravištem u Beketincima, Čepinska 64, Hrvata, drž. RH i Republike Srbije, umirovljenika, mesara, pismenog, sa završenom srednjom školom, oženjenog, oca dvoje djece, vojsku nije služio, lošeg imovnog stanja, neosuđivanog, odlikovanog, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 16. listopada 2006. u 22.00 sati.
- 5) **DINE KONTIĆA**, sina Zvonka i Mire rođ. Marijanović, rođenog 26. rujna 1962. u Osijeku, s prebivalištem u Osijeku, Daruvarska 7, Hrvata drž. RH, umirovljenika, oženjenog, oca dvoje djece, vozača, pismenog, sa završenom srednjom školom, vojsku služio, neosuđivanog, lošeg imovnog stanja, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 19.55 sati.
- 6) **TIHOMIRA VALENTIĆA**, sina Jure i Kate rođ. Mandić, rođenog 21. studenog 1966. u Osijeku, s prebivalištem u Tenji, Sv. Ane 93a, Hrvata, drž. RH, umirovljenika, oženjenog, oca troje djece, pismenog, sa završenom osnovnom školom, vojsku služio, neosuđivanog, dobrog imovnog stanja, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 19.40 sati.
- 7) **ZBRAVKA DRAGIĆA**, sina Antuna i Jule r. Slivečko, rođenog 9. veljače 1963. u Donjoj Motičini, s prebivalištem u Osijeku, Daruvarska 7, s boravištem u Ernestinovu, Školska 14a, Hrvata, drž. RH, ekonomskog tehničara, pismenog, sa završenom srednjom školom, neoženjenog, oca jednog djeteta, vojsku služio, lošeg imovnog stanja, neosuđivanog, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 14.25 sati.

da su:

tijekom studenog i prosinca 1991. godine, u Osijeku, u vrijeme obrane grada Osijeka od oružanih napada tzv. Jugoslavenske narodne armije i njoj pridruženih paravojskih postrojbi pobunjenog lokalnog srpskog stanovništva na ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, suprotno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata te odredbama članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a), članka 5. stavka 3. i članka 13. stavka 2. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), 1-okr. Branimir Glavaš obnašajući dužnost sekretara Općinskog sekretarijata za narodnu obranu i djelujući kao stvarni, a od 7. prosinca 1991. i kao formalni zapovjednik obrane grada Osijeka, 2-okr. Ivica Krnjak kao zapovjednik posebne postrojbe za diverzantsko-izviđačke namjene Operativne zone Osijek, 3-okr. Gordana Getoš-Magdić kao zapovjednica voda u toj postrojbi, a ostali okrivljenici kao pripadnici njenog voda, nakon što je tijekom ljeta 1991. godine Branimir Glavaš zapovjedio 2-okr. Ivici Krnjaku i 3-okr. Gordani Getoš-Magdić da iz redova provjerenih i pouzdanih osoba osnuju postrojbu za posebne izviđačko-diverzantske namjene, koja bi bila pod njegovim nadzorom, te nakon što su oni tu postrojbu osnovali, u više navrata zapovijedao im da protuzakonito lišavaju slobode civile srpske i drugih narodnosti, zlostavljaju ih i usmrćuju, što su 2-okr. Ivica Krnjak i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić prihvaćali, sudjelovali i sami u izvršenjima pojedinih zapovijedi i njegove zapovijedi radi provedbe prosljeđivali sebi podređenim pripadnicima navedene postrojbe, među kojima sada pokojnom Stjepanu Bekavcu te 4-okr. Mirku Siviću, 5-okr. Dini Kontiću, 6-okr. Tihomiru Valentiću, 7-okr. Zdravku Dragiću i drugim za sada nepoznatim vojnicima, koji su te civile neosnovano uhićivali, zlostavljali i odvodili ih do rijeke Drave i tamo ubijali, pa su tako:

a) neutvrđenoga dana početkom mjeseca studenoga 1991. godine, nakon što su dobili zapovijed da usmrte nepoznatog muškarca koji je bio zatočen u kući u Dubrovačkoj ulici broj 30, Stjepan Bekavac te 4-okr. Mirko Sivić i njihov za sada nepoznati suborac otišli u navedenu kuću, preuzeli samoljepivom trakom svezanog nepoznatog muškarca starog oko pedeset godina i kombi vozilom ga odvezli na desnu obalu Drave u blizini Tvrdice te tu Stjepan Bekavac i 4-okr. Mirko Sivić u tog muškarca ispalili više hitaca iz pištolja i gurnuli ga u rijeku Dravu, uslijed čega je nepoznati muškarac preminuo,

b) dana 26. studenog 1991. godine, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić, 7-okr. Zdravko Dragić i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić iz obiteljske kuće u Sisačkoj ulici broj 11 odveli Branka Lovrića, lišili ga slobode i zatvorili u kuću u Dubrovačkoj ulici broj 30, iz koje su ga u poblize neutvrđeno vrijeme nepoznati pripadnici naprijed navedene postrojbe odveli na obalu rijeke Drave i usmrtili,

c) dana 3. prosinca 1991. godine, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić prema primljenoj zapovijedi da liše slobode Aliju Šabanovića, sačekali ga ispred njegove stambene zgrade broj 119 u naselju Sjenjak, uhitili ga te ga odvezli i zatočili u podrumu kuće br. 30 u Dubrovačkoj ulici, nakon toga Stjepan Bekavac i 4-okr. Mirko Sivić prema dobivenoj zapovijedi otišli u tu kuću te ga ispitivali i unatoč njegovim molbama da ga ne tuku više puta ga snažno stisnutim šakama udarali u trbuh, prsa i glavu, uslijed čega je on pao na pod, da bi ga u poblize neutvrđeno vrijeme za sada nepoznati pripadnici navedene postrojbe odvezli iz navedene kuće na obalu rijeke Drave te ga tamo usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu, a nakon toga ga bacili u rijeku Dravu,

d) dana 7. prosinca 1991. godine, primivši zapovijed da liše slobode i usmrte Radoslava Ratkovića, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić iz kuće u Ul. Fede Milića 4d odveli Radoslava Ratkovića, prevezli ga do kuće broj 30 u Dubrovačkoj ulici, gdje su mu vezali ruke samoljepivom trakom, tukli ga i ispitivali o njegovoj navodnoj neprijateljskoj djelatnosti, da bi ga nakon njihovog odlaska dvojica novo pridošlih nepoznatih vojnika nastavili tući, te ga potom odvezli na obalu rijeke Drave kod Tvrdde, kamo je 5-okr. Dino Kontić radi likvidacije Radoslava Ratkovića dovezao 7-okr. Zdravku Dragića i gdje je u prisutnosti 2-okr. Ivice Krmjaka, Stjepan Bekavac 7-okr. Zdravku Dragiću dao automatsku pušku „MGV“ i rekao mu da puca u Ratkovića, pa je on ispalio jedno streljivo i pogodio Ratkovića u obraz, uslijed čega je ovaj pao u vodu, da bi tada netko od prisutnih gurnuo u ruke 7-okr. Zdravku Dragiću automatsku pušku «kalašnjikov», te je on iz te puške ispalio prema Radoslavu Ratkoviću još jedan hitac, ali je Radoslav Ratković ipak uspio preživjeti i isplivati iz Drave, nakon čega je po zapovijedi 1-okr. Branimira Glavaša 3-okr. Gordana Getoš-Magdić naložila za sada nepoznatom pripadniku svoje postrojbe da ode u Opću bolnicu Osijek i Radoslava Ratkovića usmrti, ali u tome nepoznati pripadnik postrojbe nije uspio zbog prisutnih policijskih djelatnika u bolnici,

e) tijekom studenog i prosinca 1991. godine, nakon što su na način opisan u uvodu primili zapovijedi da uhitite i usmrte više civilnih osoba, za sada nepoznati pripadnici navedene postrojbe:

- 13. studenog uhitili Jovana Grubića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli na obalu rijeke Drave te ga usmrtili udarcem tupo-tvrdim predmetom u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- 7. prosinca iz njegove kuće u Mrežničkoj ulici 4 odveli dr. Milutina Kutlića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- u prvoj polovini prosinca iz njegove kuće u Vrtnoj ulici 12 odveli Svetislava Vukajlovića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- neutvrđenog dana tijekom prosinca uhitili Petra Ladjuka, odveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i vrat i bacili ga u rijeku Dravu,

- neutvrđenog dana tijekom prosinca uhitili jednu nepoznatu žensku osobu, vezali je samoljepivom trakom, odveli je na obalu rijeke Drave te ju usmrtili pucajući joj iz vatrenog oružja u glavu i bacili je u rijeku Dravu,

- 25. prosinca uhitili Milenka Stanara, tukli ga nanijevši mu mnogostruke ozljede tijela i unutarnjih organa, svezali konopcem i usmrtili bacivši ga sa željezničkog mosta u rijeku Dravu,

- 28. prosinca iz kuće u Wilsonovoj ulici 19 odveli Bogdana Počuću, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu u glavu iz vatrenog oružja i bacili ga u rijeku Dravu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba 1-okr. Branimir Glavaš, 2-okr. Ivica Krnjak i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić naredili da se civilno stanovništvo ubija i nečovječno postupa prema njemu, a 4-okr. Mirko Sivić, 5-okr. Dino Kontić, 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić ubijali civilno stanovništvo i nečovječno postupali prema njemu,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavku 1. OKZ RH.

STOGA PREDLAŽEM:

1) da se protiv okrivljenika Ivica Krnjaka, Gordane Getoš-Magdić, Mirka Sivića, Dine Kontića, Tihomira Valentića i Zdravka Dragića pritvor produži temeljem članka 102. stavka 1. točke 4. u vezi s člankom 104. stavkom 3. i člankom 107. stavkom 1. ZKP, a protiv okr. Branimira Glavaša pritvor odredi temeljem članka 102. stavka 1. točke 4. ZKP.

2) da se pred Županijskim sudom u Osijeku održi glavna rasprava,

3) da se na glavnu raspravu pozovu te kao okrivljenici ispituju Branimir Glavaš (2746-2747), Ivica Krnjak (1319, 1356, 1502, 4391 – 4392), Gordana Getoš-Magdić (240-248, 1337, 1363, 3384-3386), Mirko Sivić (11-25, 127-129, 140, 3046-3052, 3820), Dino Kontić (1332, 1357, 3910, 3918, 3958), Tihomir Valentić (1325-1326, 1358-1359) i Zdravko Dragić (188-195, 1342-1344, 1360-1361, 3819),

4) da se na raspravu pozovu i kao svjedoci ispituju:

- ugroženi svjedok pod pseudonimom «Drava» (26-30) na način propisan člankom 329. stavkom 4. ZKP u vezi s člankom 238.a do 238.d ZKP (spis Županijskog suda u Zagrebu br. Kir-Rz-3/06),

- Željko Amšlinger (82951), Željko Babić (2954), Vlado Frketić (3262), Karlo Harth (3234), Ivan Šomodri (2956), Zoran Marković (3236), Saša Malčić (2974), Siniša Mak (2975), Branimir Peterner (2976), Marijan Škarić (2994), Ivan Vučak (2996), Jurica Maganić (2975), Stjepan Antolašić (1532, 3967), Zdenka Hmura (2999), Tomislav Čombor (3001), Josip Brandt (3006), Srećko Pauzar (1546), Marija Lovrić (1528), Danijel Bogdanović (4026), Boris Bobetić (1531), Nevenka Vuković (1544), Miroljub Mihajlović (4028), Dragan Jovančević (3008), Zita Šabanović (1542), Zdenko Blašković (3022), Smilja Marković (3523), Stjepan Marković (3019), Davor Kudrić (3022), Josip Lucić (3011), Radoslav Ratković (3320), Marija Prole (3208), Josip Hanzer (3211), Elizabeta Sprečkić (3210), Desanka Dragičević (3521), Erika Kutlić (3943), Krešimir Dorić (3261), Zvonko Gruđen (3264), Smiljka Vukajlović (3632), Miodrag Vukajlović (3633), Mirjana Zelinac (3265), Jelica Grubić (3326), Ramona Tkalec (3526), Snježana Marček (3273), Marica Čiček (3274), Emil Kalić (3275), Predrag Novaković (3524), Ivan Saler (3289), Zdravko Pejić (3874), Esad Šabanović (3290), Ivica Prašnički (3291), Drago Grubić (3582), Radoslav Brandić (3292), Pavle Vratarić (3243), Javorko Bebek (3240), Slavko Teofilović (3350),

Željko Vojvodić (3242), Šimo Ivašković (3246), Anton Škrabić (3244), Zoran Sever-Smrček (3120), Dragan Sever-Smrček (3122), Milena Vujičić (3295), Željko Bilandžić (3124), Robert Frketić (3215), Daut Ismailji (3213), Robert Maras (3296), Siniša Krnić (3238), Matija Horvat (3206), Goran Vrbanić (4289), Borislav Mamula (3247), Ljubica Stanar (3323), Milan Buljan (3579), Nikola Kutleša (3126), Slavko Kit (3249), Mladen Pajter (3580), Marko Radonić (3778), Davor Krtić (3336), Rajko Stojanović (4318), Darije Papa (3867), Mladen Pavlovsky (3276), Karl Gorinšek (3940), Eduard Bakarec (3271), Krešimir Lekić (4265), Ivan Vitić (3635), Zlatko Kramarić (4263), Ivan Cvitković (4288), Milan Baričević (3793), Tihomir Petrinšak (3872), Tatjana Škrbić (3770), Zoran Leko (37134), Borivoj Starčević (4286), Tomislav Pintarić (3772), Milan Starčević (3785), Srećko Lovrinčević (4282), Ivan Grujić (3583), Ivica Holjevac (4200), Tihomir Apari (3868), Božidar Buhin (4267), Josip Kelemen (3948), Marin Krizmanić (3870), Vlatko Petrović (3780), Marijan Ivić (3792), Mato Zamolinski (3876), Izabela Jurkić (3773), Zvonko Jurman (3775, 4009), Željko Vrselja (4023), Zoran Stanar (3325), Rade Opačić (4266) i Zoran Gačina (4283),

5) da se na raspravu pozove i kao vještak ispita dr. Boris Dumenčić,

6) da na raspravi u dokazne svrhe budu pročitani i pregledani: Odluka Hrvatskog sabora o potvrđivanju odluke Mandatno-imunitetnog povjerenstva (3097) te obavijest o odluci Mandatno-imunitetnog povjerenstva Hrvatskog sabora o davanju odobrenja za pritvaranje i pokretanje kaznenog postupka protiv Branimira Glavaša (1601-2769); zapovijed zapovjednika Operativne zone Osijek (1498); zapovijed Štaba za obranu Slavonije i Baranje (3251); te podaci iz personalne evidencije MORH za okrivljenike Ivicu Krnjaka (252), Gordanu Getoš-Magdić (253-255) te za okr. Ivicu Krnjaka, Gordanu Getoš-Magdić, Tihomira Valentića, Dinu Kontića, Zdravka Dragića i Mirka Sivića (3942, 4383-4390); podaci o stažu osiguranja za okr. Gordanu Getoš-Magdić (4230-4236); zapisnici o uvidajima (256-258, 263-264, 266-267, 272-274, 279-281, 283-285, 289-291); fotodokumentacija očevida (294-299, 300-303, 304-307, 308-313, 314-318, 319-322, 324-330, 3359-3369) te fotodokumentacija vještačenja osobnog vozila (4138-4167); rješenje Općinskog suda u Osijeku o proglašenju nestalog Branka Lovrića za umrlog (693-694); potvrda Policijske uprave osječko-baranjske o privremenom oduzimanju predmeta (951-959); dokumentacija vještačenja rukopisa (960-964, 967); medicinska dokumentacija za ošt. Radoslava Ratkovića (347-353, 447-452); nalaz i mišljenje dr. Željka Vojvodića o pregledu posmrtnih ostataka ošt. Jovana Grubića (1188); zapisnici sekcija br. 820/91 za nepoznatu žensku osobu (2900-2904), br. 67/92 za ošt. Aliju Šabanovića (2905-2909), br. 26/92 za ošt. Petra Ladjuka (2910-2915), br. 19/92 za ošt. Bogdana Počuču (2917-2920), br. 847/91 za ošt. Milenka Stanara (2922-2927), br. 814/91 za ošt. Svetislava Vukajlovića (2929-2934), br. 810791 za ošt. Milutina Kutlića (2963-2966), br. 806/91 za nepoznatu mušku osobu (3298-3304), br. 330/2006 za nepoznatu žensku osobu (3510-3511) i br. 329/2006 za nepoznatu mušku osobu (3514-3516); nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine (3308-3315, 3360-3362, 3364-3365); nalaz vještaka Laboratorija za analizu DNA Medicinskog fakulteta u Osijeku (3453-3455),

7) da se na raspravi pročitaju: podaci o imovnom stanju za okrivljenike Mirka Sivića (160), Gordanu Getoš-Magdić (1505), Zdravka Dragića (1506), Tihomira Valentića (1507), Dinu Kontića (1508) i Branimira Glavaša (2798); podaci o osuđivanosti i prekršajnoj kažnjavanosti za okrivljenike Zdravka Dragića (1509, 1511), Gordanu Getoš-Magdić (1510,

1512), Ivicu Krmjaka (1518, 1564), Dinu Kontića (1519, 1566), Tihomira Valentića (1568, 1579) i Branimira Glavaša (2802).

Obrazloženje

Protiv okrivljenika provedena je istraga zbog osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo činjenično i pravno opisano u izreci ove optužnice.

Okrivljenici su svoje obrane dali u prisutnosti svojih branitelja i to Mirko Sivić, Zdravko Dragić i Gordana Getoš-Magdić tijekom ispitivanja u policiji na način propisan člankom 177. stavkom 5. ZKP, a njih troje te i svi ostali okrivljenici pred istražnim sucem kod privođenja, odnosno naknadno u tijeku provođenja istrage.

Okrivljenik Mirko Sivić ispitan u policiji 17. listopada 2006. godine branio se da je do nastanka ratnih okolnosti 1991. godine živio u Jagodnjaku i radio kao mesar u poduzeću «Belje», a onda je bio prisiljen evakuirati obitelj u Bekećince, a on je pristupio postrojbi ZNG u tvornici «Mara» u Osijeku, gdje je raspoređen u intendantsko odjeljenje 1. bojne 3. gardijske brigade. U jesen 1991. godine k njemu je u to poduzeće došla osoba koja se predstavila kao Goca iz Zbornog područja te u prisutnosti njegovog zapovjednika Mate Zamolinskog objasnila mu da se formira jedna postrojba za posebne namjene, da je ona u zapovjedništvu njegove bojne za njega dobila suglasnost da može napustiti tu svoju matičnu jedinicu i prijeći u ovu koja se formira, ukoliko on to želi, a govorila mu je i za određene beneficije koje će imati kao pripadnik te postrojbe. On je uz odobrenje Mate Zamolinskog prihvatio njen prijedlog i odmah se s Gocom odvezao u jednu kuću koja je bila baza za grupu pripadnika te postrojbe. Bili su smješteni u podrumskom prostoru te kuće koja se nalazila u jednoj ulici ne tako daleko od Policijske uprave. Goca ga je upoznala s ostalim pripadnicima grupe koji su tu već bili. Pravilo je bilo da smiju znati samo svoje nadimke, pa je tako on upoznao osobe po nadimcima Buše i Tićo, više se ne sjeća nadimka treće osobe, dok je kasnije u tu grupu pristupio njegov poznanik Josip Zdravčević zvani Jole i Ustaša. Goca mu je rekla da im je ona jedina veza sa Zbornim područjem, da će oni sve zapovijedi i zadatke dobivati izravno od nje, a ako nje nema, mogu se obraćati Bušu. On tada nije imao saznanja od koga je Goca dobivala zapovijedi, ali je kasnije tijekom 1992. godine kada se već vratio u svoju matičnu 3. gardijsku brigadu doznao da je Goca kći Andrije Getoša i da je dok je on bio u toj njezinoj jedinici ona istovremeno bila i tajnica Branimira Glavaša. Kod dolaska u bazu Goca mu je objasnila da se, ukoliko ima potrebe otići u grad, mora javiti njoj, Bušu ili Tići te da može izlaziti samo u njihovoj pratnji, pa ga je tako jedne prilike u posjet obitelji vozio Buše, a jednom u posjet matičnoj postrojbi Tićo i to osobnim vozilom «Yugo» crvene boje, bez registracijske oznake, koje je uglavnom bilo parkirano pred bazom i koje su koristili Tićo i Buše. Nekoliko dana nakon dolaska u bazu Goca je došla i kratko nasamo popričala s Bušom, a sat ili dva nakon njenog odlaska Buše je njemu i Joli rekao da se pripreme, jer da će uskoro morati položiti ispit da bi se vidjelo zaslužuju li daljnji ostanak u postrojbi. Sutradan u večernjim satima Buše mu je rekao da se spremi, pred bazu je stigao jedan bijeli kombi te su se njih dvojica, uz nepoznatog vozača, odvezli njime do Dubrovačke ulice, a usput mu je Buše rekao da treba koknuti jednog starog koji je antidržavni element. Kuća do koje su došli u Dubrovačkoj ulici bila je prizemnica, kroz kolni ulaz zatvoren dvokrilnim vratima od metala i stakla ulazilo se u tzv. ajnfort, kroz njega u dvorište, gdje se izlaskom na

dvorište s desne strane u obliku slova L nalazio drugi krak kuće u kojem su se nalazile dvije prostorije. Vozač je kombi uvezao u ajnfort i tu ostao, a Buše i on otišli su u taj dvorišni dio kuće. Tamo je u prvoj prostoriji bio stražar koji im je otvorio vrata druge prostorije, a u toj prostoriji zatekli su na stolicama muškarca i ženu starosti oko 50 godina. Muškarcu su ruke bile na leđima zavezane ljepljivom trakom, a glava mu je također u visini usta horizontalno uokrug bila obijeljena istom takvom trakom, dok žena nije bila vezana. Muškarca su uzeli i povelili van, a dok su to radili, žena ih je uhvatila i pokušala zaustaviti, ali ju je Buše snažno odgurnuo tako da je pala na pod, pa su muškarca izveli i smjestili u kombi. Nakon kraće vožnje našli su se na obali Drave između zgrade u kojoj se nalazio «Caritas» i jednog igrališta. On i Buše izveli su muškarca iz kombija, Buše je tog muškarca postavio licem prema Dravi, repetirao pištolj i dao ga njemu uz naredbu da puca u muškarca. On je pištolj usmjerio u pravcu gornjeg dijela leđa tog muškarca, povukao okidač, ali nije došlo do opaljenja, pa je Buše otklonio zastoj, ponovno mu dao pištolj i naredio da puca. On je pucao u gornji dio leđa tog muškarca, vidio je da je ovaj ipak ostao stajati, ali nagnut gornjim dijelom tijela prema naprijed. Tada mu je Buše uzeo pištolj iz ruke i još dva puta pucao u tog čovjeka te ga nogom gurnuo u Dravu. Kad su se vratili u bazu, tu je bila Goca, pitala je Bušea kako je prošlo, a on je odgovorio da je bilo dobro, uz popravni. Sutradan mu je Buše dao zdravstvenu i osobnu iskaznicu koje je oduzeo tom nepoznatom muškarcu i naredio mu da ih spali na roštilju koji se nalazio na otvorenoj terasi njihove baze, pri čemu on nije mogao otkriti identitet te osobe, jer ga je Buše kontrolirao. Nekoliko dana nakon toga vidio je i da Tićo na tom roštilju također pali jednu zdravstvenu iskaznicu. Dan nakon njega i Jole je zajedno s Bušecom otišao na «polaganje ispita», on nije znao o čemu se radilo, ali je po naknadnom ponašanju Jole zaključio da se te večeri nešto čudno dogodilo. Taj njegov zaključak potvrdio se kada je sutradan došla Goca i raspitivala se što se to dogodilo. Buše je odgovorio da se taj u koga je Jole pucao ranije bacio u vodu, a Jole se opravdavao da mu je zadržala ruka. Goca je pred svima rekla da je taj čovjek sada u bolnici i da ga čuva policija. Nekoliko dana nakon ovog događaja Goca je u bazu donijela jedan papirić, dala ga Bušeu i rekla mu da su to pitanja na koja trebaju dobiti odgovore. Kada je Goca otišla, Buše mu je rekao da pođe s njim te su se odvezli do one iste kuće u Dubrovačkoj ulici. Usput mu je Buše rekao da idu ispitati tipa koji je zatajio da ima sina u JNA. Kao i prvi put vozilo su uvezli u ajnfort te kuće, otišli u dvorišni dio kuće, tamo su u prvoj prostoriji zatekli stražara koji im je otvorio vrata druge prostorije, a u njoj je na stolici sjedio njemu nepoznat čovjek ruku zavezanih ljepljivom trakom na leđima. U razgovoru s tim čovjekom saznao je da se on toga dana spremao na posao i izašao iz kuće te da su ga tu dočekale nepoznate osobe, ugurale u vozilo i dovezle u tu kuću gdje se nalazio. Buše je oslobodio ruke tom čovjeku i ispitivao ga o sinu koji je bio u JNA te o posjedovanju radio-stanice, a nakon toga ga je tukao šakama te naredio njemu da ga tuče, ali je taj čovjek negirao sve optužbe. To je trajalo desetak minuta, kad se na vratima začulo kucanje. Kad su otvorili, pred vratima je bila Goca i pitala ih što ima novog. Objasnili su joj da taj čovjek ne zna ništa, da govori da je častan, a Goca im je rekla da se njih dvojica vrate u bazu i da će ona otići po daljnje instrukcije. Osim ova dva opisana slučaja on je jedne prilike dobio zadatak da zajedno s Tićom ode u ul. Zeleno polje radi nečijeg privođenja također u Dubrovačku ulicu. Vozili su se onim istim automobilom «Yugo», ali su naišli na zatvorenu kuću. U razgovoru s Tićom i Bušecom saznao je da je u sklopu njihove jedinice za posebne namjene djelovalo još nekoliko takvih grupa kao njihova, ali da grupe nisu smjele znati jedna za drugu. Dok je boravio u ovoj postrojbi, jedne je prilike Goca dovela u bazu njemu nepoznatog muškarca i predstavila ga kao satnika Ivicu Krnjaka te je bilo govora o odlasku njihove postrojbe u oslobođanje Antunovca. U tu ih je akciju Ivica Krnjak i odveo dan ili dva nakon ovog razgovora, ali se od akcije odustalo. Ovu postrojbu su on i Jole odlučili napustiti iznenada i spontano, jer je on smatrao da je u nju samovoljno i došao pa tako može i otići, ali su se pri tome bojali da ih ostali iz grupe ne napadnu pa su se tog dana kad su otišli iz baze trčeći uputili do središta grada i otuda se tramvajem dovezli do poduzeća «Mara».

Okrivljenik je nadalje kod dovođenja istražnom sucu 18. listopada 2006. godine iskazao da ostaje kod obrane dane u policiji. Svojoj obrani dodao je da nije vidio u koji dio tijela je Buše ispalio hitac tom čovjeku koga su doveli na likvidaciju do Drave. Opisujući oružje iz koga su pucali rekao je da je to bio pištolj koji je s gornje strane imao horizontalno položen plastični okrugli okvir. Također je dodao da je pored Buše, Tiće i Jole u grupi s njim bio još i jedan nadimkom Cmi. Inače se nije slagao s metodama kojima se morao služiti dok je bio pripadnik grupe, ali se bojava otvoreno tome usprotiviti, jer je mislio da bi bio likvidiran.

Na ispitivanju kod istražnog suca 19. listopada 2006. godine dodao je svojoj obrani da nije gledao u čovjeka u koga je na obali Drave pucao, a kako taj čovjek nije pao, on je u uvjerenju da ga uopće nije pogodio.

Ponovno ispitan kod istražnog suca 9. veljače 2007. godine okrivljenik Mirko Sivić izjavio je da povlači sve svoje do tada dane obrane, i onu iz policije i one kod istražnog suca, jer da je obrana u policiji jednim dijelom od njega iznudena iskorištavanjem njegovog teškog zdravstvenog stanja.

Okrivljenik Ivica Krnjak ispitan je najprije u tri navrata i to 20. i 21. listopada te 2. studenog 2006. godine, ali se u sva tri navrata branio šutnjom. No, 3. travnja 2007. godine on je pred istražnim sucem dao svoju obranu. U obrani je naveo da je bio pripadnik Hrvatske vojske od 1. srpnja 1991. do 30. lipnja 1996. godine, s tim da je od 1. srpnja pa do 1. prosinca 1991. godine obnašao dužnost referenta obavještajne službe, a od 1. prosinca postavljen je po zapovjedi Karla Gorinškera za zapovjednika diverzantske satnije. Ta satnija je stvarno formirana nakon polaganja prisege 19. siječnja 1992. godine i tada je dobila naziv Samostalna uskočka satnija. Njezin zadatak je bio djelovanje na crti bojišnice i u neprijateljskoj pozadini, a nije imala područje djelovanja u gradu Osijeku. Okrivljenik Branimir Glavaš nije u razdoblju od listopada do prosinca 1991. godine njemu bio nikakav vojni zapovjednik, pa mu tako nije mogao izdavati niti zapovjedi za ubojstva civila. Okrivljenica Gordana Getoš-Magdić nikada nije bila zapovjednik niti jednog voda u Samostalnoj uskočkoj satniji. Ona je zapravo bila pripadnica Sigurnosno-informativne službe i odgovarala je zapovjednoj strukturi te službe. Samostalna uskočka satnija brojala je oko 502 osobe, a tko je sve bio njen pripadnik, on to ne zna te se takvi podaci mogu potražiti u Ministarstvu obrane RH. Tako mu nije poznato jesu li okrivljenici Dinko Kostić i Zdravko Dragić bili pripadnici ove postrojbe, Stjepan Bekavac nije bio pripadnik postrojbe, dok mu je poznato da Tihomir Valentić jeste, ali ne zna u kom razdoblju. Satnija je imala tri voda. Prvi je bio smješten u Banovoj ulici i zapovijedao mu je Vlado Frketic. Drugi je vod bio smješten u Dubrovačkoj ulici i zapovijedao mu je Matija Horvat. Treći vod bio je smješten u Divaltovoj ulici i zapovijedao mu je Ivan Somodi. Na lokaciji u Dubrovačkoj ulici drugi vod prešao je između Božića 1991. i Nove godine, a prije toga u toj kući također je bila smještena Hrvatska vojska, ali njemu nije poznato koja je to postrojba bila. Tajni vod unutar Samostalne uskočke satnije nije nikada postojao, a niti je on čuo da bi u Keršovanijevoj ulici bio smješten dio njegove postrojbe. Od izdavanja zapovjedi za formiranje satnije pa do polaganja prisege unutar postrojbe provodile su se samo radne pripreme, dakle skupljalo se oružje i ljudstvo te se tražio smještaj. Zapovijed za formiranje diverzantske postrojbe mogla je doći samo iz dva izvora, ili od zapovjednika Zbornog područja kao što je i bio slučaj, ili od Ministarstva obrane RH. Zbog toga Branimir Glavaš nikako njemu nije mogao dati zapovijed za formiranje diverzantske postrojbe, jer to nije bilo u njegovoj nadležnosti. On nije imao nikakve veze s Branimirom Glavašem, on mu nije bio nadređen, niti mu je izdavao zapovjedi. Poriče sva kaznena djela koja mu se

2008 SEP 23 10:34

[illegible]

U dopuni svoje obrane 21. listopada 2006. godine okr. Tihomir Valentić iznio je da s Ivicom Krnjakom on nije išao ni u kakve akcije. Kada se i sastajao s Gordanom Oetoš, razgovarali su o porodičnim stvarima. U kući u Keršovanijevoj ulici nije bila nikakva baza, u njoj nije bila stacionirana vojska, a ako je i bilo vojske, to je netko Magdićevima dolazio u

pozvala Lovrića. On je došao, bilo je očito da se baš tada brijaio, rekli su mu da pođe s njima na razgovor pa se Lovrić obukao i krenuli su svi autom, ali se on više ne sjeća što je dalje bilo i to zato što misli da je on negdje usput izašao iz auta. Sudjelovao je ju još jednom privođenju osobe po imenu Alija koji je živio u stambenoj zgradi na Sjenjaku. Do navedene zgrade dovezao se zajedno s Bušom i Tihom crvenim «Yugom», a u razgovoru s njima čuo je da je navedena osoba četnik, snajperist ili KOS-ovac. Ne sjeća se više što je bilo s tim čovjekom. Inače zapovijedi za privođenja dobivali su Buše ili Tiho od Gordane Getoš ili Ivica Krnjaka, a on je tek preko njih dvojice saznao što treba učiniti. Pred Božić 1991. godine zbilo se događaj koji dobro pamti. Nalazio se u kafiću «Jazz» u većem društvu, bila je tu i Gordana Getoš, dosta je popio i razgovarao je s mnogim osobama, a između ostalih i s jednom mladom muškom osobom, možda i maloljetnom, za koju je saznao da će biti novi pripadnik njihove postrojbe. Nakon ponoći napustio je društvo i otišao kući. Sutradan su po njega došli Buše i Tiho, odveli ga u bazu u Keršovanijevu ulicu, a tu su se već nalazili Gordana Getoš, Dino Kontić i taj mladi dečko kojeg je upoznao prethodne večeri. Gordana Getoš spočitavala mu je da je odavao tom dečku sve što radi njihova postrojba i da ih tako sve dovodi u opasnost. Tiho je vikao na njega i udario ga nogom u glavu, a Buše mu je prišao i zavezao mu ruke ljepljivom trakom te mu tom trakom oblijepio i usta. U očima Dine Kontića vidio je suze, a Gordana Getoš naredila je Kontiću: «Ti si ga doveo, ti ga i čokni.». Zbog šoka se ne sjeća kako se s Kontićem našao u automobilu, jedno vrijeme Dino ga je vozio po gradu, a onda ga je oslobodio ljepljivih traka i pustio iz vozila. Od tada on više nije bio pripadnik opisane postrojbe.

Kod dovođenja istražnom sucu 21. listopada 2006. godine okrivljenik je svojoj obrani dodao da on ne zna koje su funkcije obavljali Buše i Tiho u njihovoj postrojbi, ali se Buše postavljao inicijativno. U akcije se išlo nakon razgovora Gordane Getoš s Ivicom Krnjakom, a Gordana je izdavala zapovijedi. Dodao je i to da on ne zna tko je dovezao Ratkovića na mjesto likvidacije na Dravi. Čuo je za nadimak Čif i pretpostavljao je da se radi o Ivici Krnjaku. Grupu su činili on, Buše i Tiho, a njegov zet Dino Kontić bio je u drugoj grupi, ali on ne zna s kim, samo ga je vidio par puta da razgovara s Gordanom Getoš.

Dopunjujući obranu okrivljenik je 21. listopada 2006. kod istražnog suca rekao da on nije želio ubiti Ratkovića, ali se bojao za sebe pa je pucao onako negdje. Opisujući Tihu prisjetio se da se volio igrati oružjem i da ga je boljelo koljeno te je zbog toga šepao.

Dana 9. veljače 2006. godine okrivljenik Zdravko Dragić iskazao je kod istražnog suca da odustaje od svih svojih ranijih obrana, jer da je pročitavši spis zaključio da se radi o konstrukcijama i neistinama te da će se nadalje braniti šutnjom.

Okrivljenica Gordana Getoš-Magdić dala je svoju obranu u policiji pred svojim braniteljem 20. listopada 2006. godine. U obrani je navela da je tijekom 1989. godine volonterski radila kao tajnica u stranci HDZ. Zbog sigurnosnih razloga premješteni su u podrum Centra za obavješćivanje te je tu zajedno s Mirelom Đurić obavljala poslove tajnice u uredu Branimira Glavaša, koji je bio sekretar OSNO. Na radno mjesto tajnice došla je na njegov poziv. U srpnju ili kolovozu 1991. godine Branimir Glavaš povjerio joj je da pomogne u popuni jedinice za posebne namjene koju je tada formirao Ivica Krnjak. Taj zadatak je dobila, jer je Glavaš u nju imao veliko povjerenje, od prvih dana sudjelovala je u podjeli oružja i poznavala je velik broj ljudi. Krnjak je imao svoj ured iznad ureda OSNO i zajedno s njim radili su Antolašić, Amšliger i još nekoliko njoj nepoznatih osoba. Krnjak je često dolazio u ured kod Glavaša i razgovarali su nasamo. Zbog povjerenog zadatka ona nije napuštala svoj posao u OSNO, nego je samo pomagala Krnjaku koji nije poznao grad i ljude koji bi mogli ući u tu jedinicu, i to odabirući ljude sa popisa osoba koji su se

dobrovoljno javljali u OSNO i čekali raspored. Odabir je obavljala i na temelju poznanstva te odlascima u postrojbe po neke vojnike. Za odabrane obavljala je sigurnosnu procjenu, razgovarala je s njima i upućivala ih Krnjaku. Krnjak je inače bio podređen Branimiru Glavašu. Sjeća se da je ovakav način odabrala Stjepana Bekavca zv. Buše, Dinu Kontića, Zdravka Dragića, Tihomira Valentića zvanog Tiho i jednog mesara prognanog iz Baranje. Ukupno je u toj postrojbici bilo oko 60 odabranih osoba. Neki su ušli i na preporuke Krnjaka i Glavaša. Zapovjedništvo postrojbe bilo je u Zapovjedništvu obrane grada u Županijskoj ulici, kat iznad ureda Branimira Glavaša. Zbog sigurnosnih razloga pripadnicima postrojbe nisu se smjela znati imena i prezimena, a takvu odluku donijeli su Krnjak i Glavaš na jednom sastanku i ona je tu odluku prenosila svima koji su ušli u jedinicu. Ova postrojba je 27. travnja 1992. godine preimenovana u Samostalnu uskočku satniju. U njenom sastavu bilo je više vodova razmještenih po gradu pri čemu pripadnici tih vodova nisu znali jedni za druge. Jedan je vod bio u Keršovanijevoj ulici, jedan u OŠ «Rade Končar», jedan u Donjem gradu, jedan u OSNO u Županijskoj ulici, jedan u Dubrovačkoj ulici, a jedan u Retfali. Što se tiče popune postrojbe, ona je imala više sastanaka s Glavašem i Krnjakom te je na tim sastancima od njih dobivala upute za popunu, što će govoriti odabranima o ponašanju, napredovanju u postrojbici i slično, a zapovjedi koje je dobivala od njih dvojice, ali i od Amšlingera, prenosila je zapovjednicima ili drugim osobama u navedenim vodovima. Razlog što je ona bila veza između Glavaša i Krnjaka te pojedinih vodova u SUS-u bio je u tome što je ona kod Glavaša imala iznimno povjerenje. Zapovjedni je dobivala usmeno ili pismeno, izravno od Glavaša ili Krnjaka, a kod pismenih radilo se o papirićima s imenom neke osobe i ulicom te razlozima zbog kojih nekoga treba privesti i ispitati kao npr. radi li se o «petoj koloni», ima li kontakte s neprijateljem, ima li rodbinu kod neprijatelja i slično. Ove je papiriće osobno dobivala u OSNO od njih dvojice ili ih je uzimala sa njihovih stolova, kada njih nije bilo, a gdje su joj oni te papiriće ostavljali. Na papirićima nije pisalo što s tim ljudima učiniti nakon što se privedu i ispituju. Tako se sjeća slučaja odvođenja Branka Lovrića. Bila je rana jesen kada je od Glavaša dobila zadatak da se javi u Poštu i o Lovriću razgovara s direktorom. U razgovoru je saznala da Lovrić ne dolazi na posao, prenijela je to Glavašu, a on joj naredio da ga treba uhititi i privesti, jer je antidržavni element. Tada je s dva do četiri pripadnika postrojbe otišla do Lovrićeve kuće, sjeća se da im je otvorila ženska osoba, a tada je izašao i Lovrić na traženje bez otpora pošao s njima. Odvezli su u Dubrovačku ulicu, Lovrića su odveli u podrum, a ona se nije tu više zadržavala, go je obavijestila Glavaša da je Lovrić priveden. Kad je nakon nekoliko dana u razgovoru sa svojim vojnicima saznala da je Lovrić ubijen, posvađala se zbog toga s Glavašem. U toj svađi on joj je prijetio, govorio joj da mu ne dolazi na posao, da će i ona plivati i da će ih sve zbrisati sa zemlje. Ona je prijetnje ozbiljno shvatila, jer je znala kako je u jednom slučaju s Glavašem prošao Goran Vrbanić kojeg su u sjedištu HDZ-a zlostavljali. Glavašu nije bilo strano obračunavati se i sa svojim ljudima. I dalje je nakon ove svađe radila kao tajnica u OSNO, ali je Glavaš bio na nju ljut i nije ju pozdravljao. Nakon nekoliko dana pozvao ju je i prigovorio da je u postrojbicu angažirala nesposobne ljude. Pokazao joj je pismo koje je nakon neuspjele likvidacije pisao neki čovjek iz bolnice i naredio joj da riješi problem. Ona pretpostavlja da je pismo Glavašu donio Amšlinger, jer je on prethodno bio kod Glavaša. Dobivši takvu naredbu, ona je otišla u Keršovanijevu ulicu i dala je naređenje jednom pripadniku postrojbe za koga se sjeća da je bio medicinski tehničar, a kasnije policajac, da ode u bolnicu i ubije tog čovjeka. Ovaj je otišao, ali se vratio i rekao da nije uspio, jer da je taj čovjek u bolnici čuvan. Ona je tada obavijestila Glavaša o ovome i misli da je i on sam slao nekoga u bolnicu da usmrti tog čovjeka. Kasnije je saznala da se taj čovjek zove Ratković. O ovim događanjima razgovarala je s Ivicom Krnjakom želeći izći iz njegove postrojbe, čemu se on nije protivio. Krnjak je inače znao za zapovjedi koje je ona primala od Glavaša i prenosila ih u postrojbicu. O ostalim ubojstvima tvrdi da ne zna ništa i da nije u njima sudjelovala, iako je čula da ih je bilo. Također joj nije poznat nadimak Čif. U vezi sa slučajem Ratković Glavaš joj je još naredio i da se riješi

onoga koji je bio odgovoran za neuspjeh u tom slučaju. Smatrala je da je Glavaš time mislio na njegovu likvidaciju. To je bio Zdravko Dragić, šurjak Dine Kontića. Ona je otišla u Keršovanijevu ulicu i prenijela Dini Kontiću Glavaševo naređenje, ali rekavši da samo zaplaši Dragića kao primjer ostalima. Početkom 1992. godine dva je mjeseca bila u Njemačkoj, a nakon toga formalno je i dalje bila tajnica u uredu Branimira Glavaša da bi od travnja 1992. godine i službeno bila u Samostalnoj uskočkoj satniji. Tvrdi da osobno nije nikoga ubila, niti je nazočila likvidacijama.

Prilikom privođenja istražnom sucu okrivljenica je 21. listopada 2006. godine u iskazu pred istražnim sucem ostala kod obrane dane u policiji.

Kod sljedećeg ispitivanja pred istražnim sucem 22. listopada 2006. godine iznosila je svoje spoznaje o prijetnjama koje joj se događaju u zatvoru.

Iznova dajući obranu pred istražnim sucem 28. prosinca 2006. godine okrivljenica je iskazivala o navodnim pritiscima u policiji prilikom njezinog prvog ispitivanjima, o zlouporabama od strane njenog branitelja te o iskorištavanju njenog teškog psihičkog stanja kako bi se dobio njezin iskaz. Tvrdi da je nevina, da ništa što je iskazivala u policiji nije istina te je opozvala takvu svoju obranu.

Okrivljenik Branimir Glavaš dao je svoju obranu 23. listopada 2006. godine pred istražnim sucem. U obrani je naveo da je od listopada 1990. do 2. studenog 1991. godine obnašao dužnost sekretara za narodnu obranu u OSNO u Osijeku. Vojne dužnosti obnašao je od 2. studenog 1991. godine kada je postao pomoćnik zapovjednika obrane grada, a zapovjednik mu je bio Eduard Bakarec. Kao sekretar za narodnu obranu on je po zapovijedima iz Ministarstva obrane te iz Zapovjedništva za istočnu Slavoniju, a kasnije iz Zapovjedništva Operativne zone Osijek, obavljao mobilizaciju, ali nije imao nikakve ovlasti formirati vojne jedinice. Za Samostalnu uskočku satniju više je saznao poslije rata nego u vrijeme rata te mu nije poznato kada je formirana ta postrojba i koje je zadaće obavljala. Ivicu Krnjaka poznavao je iz regionalnog kriznog štaba gdje je on bio od samog dolaska Vladimira Šeksa za predsjednika tog štaba, a štab je bio smješten kat iznad OSNO. Misli da je Šeks dao Krnjaku i Grošeljcu naputke za formiranje neke sigurnosno-obavještajne službe. Krnjaka se još sjeća iz situacije u vezi s rušenjem batinskog mosta te u vezi financijske pomoći radi proizvodnje streljiva. Samostalna uskočka satnija nije bila pod Zapovjedništvom obrane grada. On je pod svojim zapovjedništvom imao samo 106. brigadu, dio 130. brigade, 135. brigadu, Samostalni bataljun pri Zapovjedništvu obrane grada te jednu formaciju specijalne policije. Gordanu Getoš-Magdić poznaje od 1990. godine kao tajnicu mladeži HDZ, ali ona nikada nije bila njegova tajnica u OSNO. Znala je povremeno pomoći kao dobrovoljac kod povećanog obima posla, tako da je kuhala kavu ili posluživala stranke, a budući da je imala samo osnovnu školu, nisu joj se ni mogli povjeriti bilo kakvi ozbiljniji poslovi. On joj osobno nije davao nikakve naloge niti zaduženja pa ni za formiranje neke jedinice za specijalne namjene, a priče o nekakvim ceduljicama gluposti. Kada je prešao u Zapovjedništvo obrane grada, bili su smješteni u zgradi bivšeg SUDNOR-a. Imena okrivljenika kao pripadnika SUS-a su mu nepoznata. Također mu ništa ne znače ni imena oštećenika, osim dr. Kutlića čijoj je supruzi na zamolbu Đure Perice trebao pomoći u vezi nestanka muža, a za Ratkovića saznao je kroz medije. Slučajeve nestanka i ubojstava u studenom i prosincu 1991. godine nisu istraživale vojne vlasti, jer je to bila zadaća civilne policije.

Obrane okrivljenika Ivica Krnjaka, Dine Kontića, Tihomira Valentića i Branimira Glavaša, što se tiče inkriminacija iz ove optužnice, nisu istinite, a obrane okrivljenika Mirka

SYNOPSIS: 100-329197

700012735567 0114 20020829

Tako je u predistražnom postupku u Županijskom sudu u Zagrebu u skladu s odredbama članaka 238.a do 238.d kao svjedok ispitana osoba pod pseudonimom «Drava». On je izjavio da se početkom kolovoza 1991. godine, kad je počeo rat, priključio sanitetskoj službi 106. brigade ZNG, a nakon dva mjeseca prešao je u sanitet 3. gardijske brigade HV, gdje je načelnik saniteta bio dr. Starčević. U studenom 1991. godine pozvan je u uređ dr. Starčevića, te je u zatekao jednu djevojku duge plave kose u odori HV, a s njom je bio jedan muškarac također u takvoj odori. Kasnije je doznao da se zovu Gordana Getoš-Magdić i Dino Kontić. Rekli su mu da su čuli da je hrabar, da je sudjelovao u najgorim situacijama i da mu je nadimak Mali Ujo te da njima trebaju takvi ljudi za jednu diverzantsko-izviđačku specijalnu jedinicu. On je pristao preći u tu njihovu jedinicu te ga je Gordana odvezla vozilom «BMW» u podrumске prostorije jedne kuće u Keršovčanjevoj ulici. Tu je bilo više uniformiranih muških osoba i jedan dječak od oko 15 godina. Kasnije je saznao da je to bio Fehir. U prvo vrijeme on je njima u tom podrumu nosio hranu iz Studenskog doma, a u to su ga uputili Valentić i Kontić. Na raspolaganju su imali jedan «BMW», jedan bijeli kombi, crveni «Yugo» i zeleni «Stojadin». Tu u podrumu kuće s vremenom je upoznao osobe Stjepana Bekavca zvanog Buše, Sivlča koji je došao iz 3. gardijske brigade gdje je radio u kuhinji, Tihomira Valentića, Josipa Zdravčevića i još jednog muškarca za kojeg zna da je kasnije radio u kafiću kod spomenika šetaču. Nakon desetak dana upoznao je i zapovjednika postrojbe Ivicu Krnjaka koji im je došao u posjet. Nakon tog Krnjakovog posjeta dobio je zadatak da s Bekavcem i Valentićem ode u akciju do kuće nekog doktora, išli su zelenim «Stojadinom», ali u kući nije bilo nikoga. Sutradan je u akciju išao s Valentićem, Bekavcem i Zdravčevićem crvenim «Yugom» jednu kuću koja je imala ostakljena aluminijska vrata u Dubrovačkoj ulici. Kad su pozvonili, pojavio se muškarac od 50 do 60 godina, fakte tjelesne građe, odjeven u tamnije hlače, svijetlosmeđu vestu, ispod nje kariranu košulju, a na glavi je imao kapu zvanu «Šepka» žućkaste boje, dok je na nogama imao papuče. Nakon kraćeg razgovora nastalo je naguravanje, taj čovjek je pokušao pobjeći, zvaio je u pomoć, u nalu na Zdravčevića oborio ga je na tlo, a Valentić i Bekavac su ga uhvatili, vratili u kuću i odveli kroz hodnik te kuće u podrum. Bekavac je tom čovjeku samoljepivom trakom oblijepio glavu u visini usta, a također i ruke zavezao takvom trakom iza leđa i posjao ga na stolicu. Bekavac i Valentić su ga tukli palicama napravljenim od telefonskih kablova i govorili mu da je KOS-ovac, UDB-aš i četnik. Nakon toga podigli su tog čovjeka odveli ga do auta i odvezli se na obalu Drave. Bekavac i Valentić izvukli su ga iz auta, odveli do Drave i tu mu je Bekavac ispalio dva hitca u potiljak. To se dogodilo u prosincu jedne večeri oko 20,00 ili 21,00 sat, bilo je zamućenje i potpuni mrak. Nakon što je taj čovjek pao u vodu, Bekavac je naredio Zdravčeviću da ga dovrši i dao mu «Škorpion». Zdravčević nije pucao u tog čovjeka, nego je ispalio dva hitca u vodu te bacio «Škorpion» u Dravu. Te noći i svi oni drugi iz njihovog podruma otišli su nekamo, ali on ne zna kamo i tko s kim. Kada su se vratili u bazu, čuo je

kako Kontić priča Bekavcu da su oni promašili svog čovjeka, da je taj isplivao iz Drave, da se nalazi u bolnici, a dok je to pričao onaj vojnik za kojeg zna da je kasnije radio u kaficu kod spomenika šetaču se zacrvnio i pognuo glavu. Dok je boravio u postrojbi čuo je od Bekavca, Gordane Getoš i Kontića da je Krnjak odlazio kod Glavaša. Sjeća se da su Gordana Getoš, Kontić i Bekavac negodovali kad im se Krnjak postavljao kao šef, jer je Gordana Getoš, bila zapovjednik u njihovoj postrojbi, a Bekavac i Kontić njeni zamjenici. No, on je ipak shvatio da je SUS, čiji je zapovjednik bio Ivica Krnjak, bio nadređen njihovoj postrojbi. Dok je boravio u postrojbi trebala je biti provedena akcija oslobađanja Antunovca skupa sa «Branimirovom osječkom bojnom» i drugim dijelovima SUS, ali postrojba «BOB» nije došla. Sjeća se da je tada do Krnjaka došao kurir, predao mu pisanu zapovijed govoreći da je to naredba od Branimira Glavaša, da se akcija prekida i da se vraćaju nazad.

Ispitan u istrazi svjedok Karl Gorinšek je naveo da je na čelo Operativne zone Osijek došao 12. rujna 1991. Za termin Uskočka satnija je čuo, a navodi da se konkretno radilo o diverzantskoj satniji za koju se neki htjeli da se zove Uskočka. Tu diverzantsku satniju je zatekao u vrijeme kada je došao na čelo operativne zone. Tom postrojbom zapovijedao je okr. Ivica Krnjak. On nije sudjelovao u odabiru kadra koji je ulazio u sastav te satnije, ne zna tko je odabirao ljude za tu postrojbom, on o tome nije konzultiran, a za okr. Branimira Glavaša navodi da je on mogao imati doticaja sa odabirom kadrova kroz mobilizaciju jer je to dužnost sekretarijata za narodnu obranu kojim je on tada bio na čelu. Okrivljenik Branimir Glavaš formalno nije bio nadređen ovoj diverzantskoj satniji, ali je mogao dolaziti u doticaj s tom postrojbom kroz svoju funkciju zapovjednika obrane grada Osijeka. Smatra da je ta satnija imala neke veze sa SIS-om, pri čemu dodaje da zapovjednici brigada i zapovjednici operativne zone po ustrojbenoj hijerarhiji nisu bili nadređeni snagama sigurnosti i vojne policije, te da je vertikala zapovijedanja kod snaga sigurnosti išla od najnižih postrojbi prema višim i tako sve do Ministarstva obrane RH, te u tom slučaju informacije iz tih službi nisu dolazile do njega. Zapovjedništvo tih postrojbi (SIS-a i Vojne policije) išlo je neposredno iz vrha, te zaključuje da je veza između SIS-a i diverzantske satnije bila neupitna budući da je on toj satniji zapovjedio samo jednu akciju i to rušenja batinskog mosta, dok joj druge zapovjedi nije izdavao, te zaključuje da je to mimo njegovog znanja činio netko drugi, a pretpostavlja da je to SIS. Poznavao je načelnika centra SIS-a Mirka Grošelj, on je imao svoju vertikalu zapovijedanja i od njega je između ostalog bio upozoren i na pripremu atentata koji se protiv njega spremao kao zapovjednika operativne zone. Vezano za ubojstva građana Osijeka srpske narodnosti i pronalaska leševa u rijeci Dravi nije mu bliže ništa poznato niti mu je tko o tome službeno išta referirao, a vezano za 5. kolonu u gradu navodi da su nadležni za ta pitanja bili službe SIS-a, SZUP-a i civilne policije.

Svjedok Ivan Grušić je naveo da je tijekom 1991. pa sve do 1. travnja 1992. godine radio kao operativac u SZUP-u Centar Osijek, a nakon toga prešao je u Sigurnosno informativnu službu Centar Osijek u kojoj se zadržao do rujna 1992. Nema osobnih spoznaja o ubojstvima građana srpske narodnosti u kritično vrijeme ali je o tome čuo iz drugih posrednih izvora. Koliko je njemu poznato uglavnom se radilo o osobama srpske narodnosti iz pošte i policije. Poznata mu je postrojba pod nazivom Samostalna uskočka satnija, te zna da je tom satnijom zapovijedao okr. Ivica Krnjak. Nakon što je u travnju 1992. prešao u SIS od načelnika te službe Mirka Grošelja saznao je da se u Dubrovačkoj ulici vrše određene istrage, Grošelj je koristio izraz «bezvezne istrage» te je zbog takvih istraga Grošelj s nekim došao u sukob, ali mu nije poznato s kim. Nije mu poznata formacijska struktura Samostalne uskočke satnije ali iz tog vremena zna da je jedno od sjedišta te satnije bilo u Dubrovačkoj ulici, a za ostala sjedišta te postrojbe saznao je kasnije iz medija. Okrivljenicu Gordanu Getoš-Magdić poznaje kao kćer Andrije Getoša sa kojim je zajedno radio u SIS-u. Za nju zna da je bila tajnica u HDZ-u, poznato mu je da je sudjelovala u Domovinskom ratu i da ima status

branitelja, video ju je u odori no nije mu poznato kojoj formaciji je pripadala. Navodi da je njegov djelokrug rada bio antiterorističko djelovanje agresora, a u sklopu toga je predmet interesa odjela kojem je on pripadao bilo i djelovanje 5. kolone u gradu Osijeku. Navodi da je postojala određena koordinacija između službi SZUP-a i SIS-a. Smatra da je moguće da su informacije vezane za ubojstva civila u Osijeku odlazile u centralu u Zagrebu, i misli da je pokojni Mirko Grošelj o svojim spoznajama koja su se događala u Osijeku obavještavao svoju vertikalu, dakle slao podatke u Zagreb jer je isti sustav slanja podataka bio kako u SIS-u tako i u SZUP-u, što znači da su se dokumenti radili u tri primjerka, od kojih je jedan uvijek odlazio prema centrali navedenih službi u Zagreb. Pojašnjava da je načelnik njegovog odjela u kojem je on radio kao operativac bio Mladen Igali. Načelnik operative, tj. načelnik svih odjela bio je Zdravko Pejić, a načelnik centra SZUP-a Osijek bio je Branko Budić. Iz razgovora sa kolegama koji su radili očevidne na ovim ubojstvima, saznao je da su tijela ubijenih bila vezana ljepljivim trakama i da im je pucano u glavu. Tada se nije govorilo o selotejpu, već se govorilo da su to 'plivači'.

Svjedok Zdravko Pejić bio je u razdoblju od 12. siječnja 1991. do 12. srpnja 1992. načelnik operativnih poslova službe za zaštitu ustavnog poretka Centra u Osijeku. Za kritično vrijeme navodi da je kroz operativni rad na terenu došao do podataka da je okr. Branimir Glavaš moralna kćerna obrane grada, ali da je bio autokrat čvrste ruke i da je htio pod svaku cijenu staviti sve strukture pod svoju kontrolu pa tako i SZUP. Navodi kako je primjera radi nakon pogibije Josipa Reihl Kira, tadašnjeg načelnika PU, te dolaskom Mate Šalinovića na njegovo mjesto okr. Glavaš vršio veliki pritisak na Zagreb da se Mato Šalinović razriješi funkcije načelnika PU, a također je tražio i njegovo razrješenje te odlazak Branka Budića sa mjesta načelnika SZUP-a u Centar Osijek. Navodi kako su u prvo vrijeme iz Zagreba dobivali upute da se nikako ne dozvoli utjecaj Glavaša na SZUP, međutim, kako smatra, kasnije je politika izabrala Branimira Glavaša, a oni su dali ostavke. U odnosu na tzv. slučaj «Selotejp», SZUP nije specijalno istraživao te slučajeve jer je za službu daleko veći interes predstavljalo stradavanje hrvatskog življa u Osijeku u vrijeme agresije, pa su se ovi pojedinačni slučajevi i pogibije građana Osijeka srpske narodnosti jednostavno utopili u opći broj žrtava. Pri tome, navodi kako ga je jedino zaintrigirala smrt Bogdana Počučića, što ga je osobno pogodilo, budući da je on bio suradnik SZUP-a, lojalni Srbin te je skupljao vrijedne podatke o problematičnim Srbima. Smatra da je on bio žrtva loše reputacije svog brata Janka Počučića te da je vjerojatno ubijen greškom. Poznao je pokojnog Mirka Grošeljca od kojeg je i saznao najveći broj informacija u vezi sa pojedinim događajima iz tog vremena, poznato mu je da se Mirko Grošelj uglavnom kretao u krugu vojnih osoba te da je pisane tragove u vezi sa ubojstvima prosljeđivao prema Zagrebu. Pri tome, navodi da se kroz operativni rad vezano za ubojstva u Osijeku spominje najmanje 10 osoba imenom i prezimenom, a navedene podatke je njegova služba prosljedila prema centrali u Zagrebu.

Isplanan tijekom istrage u dva navrata 3. studenog 2006. i 23. veljače 2007. svjedok Stjepan Antolanić je izjavio da je od 14. studenog 1991. pa do 1999., bio načelnik Vojno obavještajne službe za Operativnu zonu Osijek, a da je tu službu on i osnovao. Zapovijed je dobio od generala Špegelja, a u vrijeme njegovog dolaska u Osijeku je postojala sigurnosna informativna služba tzv. SIS. Operativnom zonom u to vrijeme je zapovijedjivao Karl Gorišek, a u zapovjedništvu je zatekao jednu skupinu okupljenu oko okr. Ivice Krnjaka. Procijenio je da mu niti jedna od tih osoba izuzev Mile Nekića ne odgovara za formiranje vojnoobavještajne službe, te je od svih zatečenih osoba zatražio da isprazne prostorije koje su bile namijenjene službi koju je trebao formirati što je od strane tih osoba kao i okr. Ivice Krnjaka prihvaćeno uz negodovanje. Okr. Gordanu Getoš-Magdić je sretao u zapovjedništvu operativne zone, nije mu poznat status koji je ona u Hrvatskoj vojsci imala, ali zna da je sudjelovala u diverzantskoj skupini koja je vršila vojna djelovanja prema okupiranom selu

Svjedokinja **Izabela Jurčić** izjavila je da je u Samostalnu uskočku satniju pristupila 9. rujna 1992. Radila je kao administrativni referent u zapovjedništvu te postrojbe. Njezin neposredni zapovjednik je bio okr. Ivica Krnjak. Okr. Gordanu Getoš-Magdić poznaje i navodi da je ona bila pripadnica Samostalne uskočke satnije zadužena za SIS. Dolazila je jednom do dva puta u zapovjedništvo. Tu se sastajala sa okr. Ivicom Krnjakom, pri čemu nije nosila odoru. Okr. Dinu Kontića ne poznaje osobno, ali to ime i prezime vidala je kroz papire tj. njegovo ime nalazilo se u osobnom kartonu djelatnika. Isto tako poznaje i okr. Tihomira Valentića i on je bio pripadnik samostalne uskočke satnije. Za lokaciju u Dubrovačkoj ulici navodi da se tamo nalazio jedan vod samostalne uskočke satnije, a nije joj poznato da je na toj lokaciji bio nekakav zatvor. U kritično vrijeme ona nije bila pripadnik Hrvatske vojske, zbog toga ne zna kada su pojedini pripadnici uskočke satnije stupali u tu postrojbu.

Svjedok **Danijel Bogdanović** je tijekom 1991. i 1992. godine bio šef odjela analitike u SZUP-u Osijek. Nije radio na predmetima koji se odnose na ubojstva građana srpske nacionalnosti u Osijeku u kritično vrijeme, a o tome je čuo od drugih. Smatra da bi o tim događajima više mogao znati Ivan Grujić, te da se službeni podaci o navedenim ubojstvima nalaze u MUP-u u 4. odjelu analitike. U vezi sa popisima za likvidaciju njega su jednom prilikom upozorili Mladen Pavlovsky i Branimir Golubić da se pripazi jer se nalazi na Glavaševoj listi za odstrjel. Ova dvojica su to kasnije zaniijekali. On je ovo upozorenje ozbiljno shvatio i kako navodi nakon toga se čuvao. Sjeća se da je daleko prije 1990. otac Branimira Glavaša bio predmetom obrade službe u kojoj je on radio i prije rata, a za sve to je znao i okr. Branimir Glavaš. Okr. Glavaš nije mu nikada direktno prijetio, no tijekom 1991. i 1992. na svakom sastanku na kojem je on prisustvovao po svojim šefovima Branku Budiću i Zdravku Pejiću dobivao je informacije da on stalno postavlja pitanje njegovog izbacivanja iz službe jer je uhićivao njegovog oca.

Tijekom istrage ispitan je i svjedok **Marko Radonić** koji je izjavio da je u razdoblju studeni – prosinac 1991. godine bio pomoćnik načelnika za kriminalitet u Policijskoj upravi osječko-baranjskoj, a šef odsjeka u tom sektoru bio je Milan Baričević. Vezano za pronalazke leševa civilnih osoba u Dravi policija je te poslove odrađivala koliko je to bilo moguće u tadašnjim uvjetima obzirom na učestala granatiranja i veliki broj kako civilnih žrtava tako i vojnih žrtava kroz borbena djelovanja. Posebno se sjeća slučaja jedne osobe koja je isplivala iz Drave, a radilo se o Ratkoviću koji je prebačen u bolnicu kojom prilikom mu je policija pružila adekvatnu zaštitu. Zna da se na tom slučaju radilo vrlo ozbiljno budući da su tada prvi put imali nekoga tko je preživio likvidaciju. Zna da se oko tog slučaja spominjala Dubrovačka ulica, a u to vrijeme nisu imali nekih posebnih naznaka tko bi bio odgovoran kako za ovo ubojstvo tako i druga ubojstva civilnih osoba, ali zna da se pričalo da su počinitelji pripadnici Hrvatske vojske, odnosno uniformirane osobe, a u to vrijeme uniforme su nosili i oni koji nisu bili u sastavu Hrvatske vojske. Zaštita je preživjelom Ratkoviću dodijeljena opreza radi, premda nije bilo nekih posebnih naznaka i prijetnji da bi netko dovršio ovo kazneno djelo, budući da se radilo o pokušaju ubojstva dodijeljena mu je klasična policijska zaštita postavljanjem pozorika, a više se ne sjeća da li je tu zaštitu pružala jedna ili više osoba. O određivanju zaštite off. Ratkoviću ne postoji pisani nalog, već se radilo isključivo o nalogu rukovoditelja, a taj nalog je mogao izdati bilo tko, tko je rukovodio operativnim dežurstvom. Također kako navodi, nakon što se počelo ozbiljnije raditi na ovim ubojstvima, ona su se prestala događati.

Svjedok **Milan Baričević** je u razdoblju listopad – prosinac 1991. bio zaposlen u Policijskoj upravi te je bio dodijeljen na rad u Prvu policijsku postaju Osijek gdje je bio šef odsjeka za suzbijanje općeg kriminaliteta. Bio je upoznat sa svakom dojavom o kaznenom djelu i sa pronalaskom svakog leša u to vrijeme. Vezano za pronalaženje mrtvih tijela civilnih

osoba u Dravi na lice mjesta upućivane su ekipe za očevid sa krim. tehnikom i operativci su poduzimali potrebne radnje, a što je sve završavalo pisanjem kaznenih prijava. Nema konkretnih spoznaja o počiniteljima navedenih ubojstava. Poznato mu je da je jedna od žrtava, Radoslav Ratković preživio likvidaciju te je nakon zbrinjavanja u bolnici doveden u Policijsku upravu gdje su s njim obavili kratak razgovor. Iz rada na ovom predmetu poznato mu je da je prije pokušaja likvidacije Ratkovića imenovani bio odveden u neku kuću u Dubrovačkoj ulici. Operativnim radom je utvrđeno da je u toj kući bila smještena Hrvatska vojska, da se radilo o nekoj posebnoj satniji koja je i na drugim lokacijama u gradu mimo vojarne imala stacionirane dijelove svoje postrojbe. Za sve vrijeme dok se Radoslav Ratković nalazio u bolnici nad njim su vršili nadzor djelatnici druge policijske postaje. O svim pronalascima leševa dostavljena su izvješća MUP-u RH u Zagrebu. U vezi sa slučajem Ratković također je dostavljeno izvješće MUP-u, a upravo u konzultaciji s njima je Ratković odveden pred istražnog suca kako bi tamo dao svoj iskaz budući je htio napustiti RH. U to vrijeme je egzistirala uputa MUP-a da ukoliko policija dođe do spoznaje da su kakvo kazneno djelo počinili pripadnici HV da se daljnja obrada tog kaznenog djela vrši u suradnji s vojnom policijom, a jedini izuzetak je bila situacija ukoliko bi vojne osobe počinile kazneno djelo u krugu vojnog objekta gdje je bila isključiva nadležnost vojne policije. Lokacija kuće u koju je odveden Ratković prije samog pokušaja likvidacije utvrđena je na način što je sam Ratković prilikom odvođenja na sud pokazao operativcima iz vozila kuću u Dubrovačkoj ulici u kojoj je bio zatočen neposredno prije odvođenja na Dravu.

Svjedok Slavko Teofilović navodi da se ne sjeća točno godine, ali misli da je bila 1993., kada je postupao kao istražni sudac jer su mu policijski službenici dojavili da je pronađen jedan leš na rijeci Dravi te je s očevidnom ekipom automobilom došao do Bijelog Brda, a potom su išli čamcem nizvodno po rijeci Dravi prema ušću Drave u Dunav i na lijevoj obali Drave, više na obali, pošto se voda bila vidno povukla, uočili su jedno tijelo. Ne sjeća se detalja, no zna da je sačinio zapisnik o očevidu. Ne sjeća se je li obdukcija tog tijela vršena, a bilo je vidljivo da je tijelo starijeg datuma, bilo je odjeveno u odjevne predmete, a identitet leša utvrđen je pomoću rodbine. Radilo se o Jovanu, Jovi ili Jovici Grubiću čija je supruga bila sudac Okružnog suda u Belom Manastiru i koji je bio sahranjen na mjesnom groblju u Mirkovcima. Pomoću zubala vršena je identifikacija i sjeća se da je ta mrtva osoba imala dva gornja prednja zuba jedan preko drugoga i misli da je to sigurno zapisano u zapisniku o očevidu, a jedan primjerak zapisnika dao je oštećenikovoј supruzi. Rodbina i supruga pokojnika prepoznali su ga po ovom zubalu i garderobi.

Ispitan tijekom istrage, svjedok Radoslav Ratković naveo je da je tijekom prosinca 1991. bio kod svog šogora u Ul. Feđe Milića u Osijeku, kućni br. 41d. Bio je tamo sa suprugom pošto je morao svoju kuću napustiti, a inače je stanovao u Novom Tenju, u Osječkoj ulici. Dana 7. prosinca 1991. u kuću njegova šogora po njega su došla tri čovjeka koja su bila obučena u maskirne odore. Bilo je to negdje poslije 16,00 sati. Bio je mračak i nije obraćao posebnu pozornost na te osobe. One su mu rekle da mora ići s njima na informativni razgovor, pa je svjedok mislio da ga trebaju nešto vezano uz njegov posao. Pošao je s njima, sjeli su u jedan tamno-crveni automobil tipa zastava «Yugo» te su ga te tri uniformirane osobe odvezle u Dubrovačku ulicu. Kasnije je saznao, poslije ovih događaja, da se radi o kućnom broju 30. Kada su ga dovezli u kuću u Dubrovačkoj ulici, proveli su ga kroz hodnik i to u jednu dvorišnu zgradu odnosno ljetnu kuhinju. Išao je stubama dolje u jednu prostoriju gdje su ga pregledali i pretražili. Tada mu nisu ništa uzeli. Usput su mu postavljali pitanja o tome s kojim četnicima surađuje, što je njega zbunilo i tada je shvatio da ovo neće biti razgovor vezan za njegov posao. Bilo je i fizičkog maltretiranja. Te tri uniformirane osobe su ga tukle nogama, šakama, a jedan od njih mu je i drškom pištolja razbio nos i povrijedio

uho. Ovo fizičko maltretiranje dogodilo se u drugoj prostoriji, u koju su ga odvele uniformirane osobe, a u njoj, u kutu je primijetio petrolejsku lampu koja je gorjela prigušenom svjetlošću. U toj prostoriji vidio je i stolicu s naslonom oko koje je bilo dosta krvi. Ova trojica koja su ga tukla rekla su mu da će on već govoriti kada dođe šef ili Čif, a potom su napustila tu prostoriju. Čuo je korake na stubama te je mislio da su sva trojica otišla, no tada ga je netko pitao puši li i po tome zaključio da je netko od njih ipak ostao. Jedno vrijeme bilo je mirno, a nakon otprilike 15 do 20 ili 30 minuta, čuo je korake i u tu prostoriju su ušle do tada njemu nepoznate dvije osobe, a s njima je bio i jedan od ove trojice koji su ga doveli. Postavljali su mu ista pitanja, na što im nije mogao odgovoriti i tada su mu vezali ruke i usta, stavivši mu nekakvu gvalju u usta, s tim da su ga prethodno izveli iz prostorije i odveli u onu prvu prostoriju, a oblijepili su mu usta širokom selotejp ambalažnom trakom, kojom su mu vezali i ruke na leđima. Pošto je bio sav isprebijan nije mogao hodati, a tom prilikom mu je osoba, koja se nazivala Čif oduzela sve dokumente i novčanik s dvomjesečnom plaćom i rekao nekom drugom da se to sve poništi jer svjedoku to više neće trebati, a novac je stavio u svoj džep. I ta osoba koja se nazivala Čif tukla ga je nekom palicom u navedenoj prostoriji. Nakon što su ga izvukli na ulicu, stavili su ga u jedan automobil, a to je bio neki drugi automobil, a ne onaj kojem su ga dovezli do spomenute kuće. Radilo se o zelenom osobnom automobilu marke «Audi» u koji je sjeo zajedno s navedenom trojicom koji su ga odvezli iz Dubrovačke ulice, preko Bulevara, sve do Tvrdje, gdje su skrenuli lijevo prema Bastionu i tada su krenuli kroz neku ledinu prema ranije utabanom putu. Izvukli su ga iz automobila i odveli do stuba koje vode k Dravi. Tada mu je netko postavio pitanje i rekao da je posljednja prilika da se izvuče i kaže o svojoj svezi s četnicima, a kako ništa nije mogao govoriti zbog oblijepljenih usta, samo je siegnuo ramenima i tada je uslijedio s lijeve strane pucanj. Osjetio je nogom udarac u leđa i pao je u vodu. Misli da je Drava bila prilično niska, jer je odmah po padu u vodu koljenima osjetio dno. Odgurnuo se od dna i nekako došao do površine vode, a selotejp preko usta nije dobro držao jer je bio neobrijan, a i voda je učinila svoje, pa je mogao uhvatiti zrak. Tada je uslijedio drugi pucanj i hitac ga je pogodio kroz otvorena usta i izašao otprilike na istom mjestu na kojem je izašao i prvi hitac. Tada je zaronio i ronio prema obali, a kada je izašao iznad vode, primijetio je da se svjetla automobila okreću. Došao je do obale i trljao rukama o kamen kako bi potrgao selotejp kojim je bio vezan, dovukao se do stubišta i uspuzao na obalu i zastao da se odmori. Tada je primijetio da iz smjera Bastiona dolazi automobil i vidio da je to onaj isti automobil kojim je i on bio dovožen. Pomislio je da se uniformirane osobe vraćaju da provjere je li živ ili mrtav, te se sakrio u jednu žardinjeru. Vidio je da iz navedenog automobila trojica izvode jednog isprebijanog čovjeka i pod svjetlima vozila vidio je na tom čovjeku tragove krvi. Tog čovjeka su također odveli do istih stuba i u tog čovjeka je pucano, no ne može točno reći u koji dio tijela. Pucano mu je s leđa i čuo je par koraka i da je tijelo pljunulo u vodu. Ljudi koji su ga doveli odmah su otišli, a on je dalje puzao i sjeća se da se osvijestio u bolnici. Poslije su ju rekla da su ga pripadnici Zbora narodne garde našli kod Kuginog spomenika i da su ga svojim sanitetskim vozilom odvezli u bolnicu. Ne može podrobnije opisati ljude koji su sudjelovali u spomenutom događaju, jer je proteklo mnogo vremena, ne sjeća se jesu li imali oružje, a siguran je da ljudi koji su po njega došli nisu imali dugo oružje. Dvojica su ušli u dvorište njegova šogora i jedan je bio viši i blond, a drugi niži, bucmast, široke glave i kovrčave kose, a drugih detalja se ne može sjetiti. Trećega koji je upravljao automobilom, nije dobro zapazio. Ne zna koji je od trojice ostao čuvati njega i nuditi mu cigaretu, jer ga nije vidio, ali kada su se pojavila druga dvojica koje do tada nije vidio, spomenuti bucmasti, široke glave i kovrčave kose, bio je s njima. Osoba koja je kasnije došla, koja se nazivala Čifom, bio je otprilike njegove visine ili viši, imao je podulje lice i isturenu bradu i bio je polupognutog položaja tj. držanja, a na drugom nije ništa posebno uočio. Posljednje pitanje misli da mu je postavila osoba po nadimku Čif. Osoba koja je vozila automobil držala ga je ispod lijevog pazuha, dok ga je ispod desnog pazuha držala osoba širokog lica i kovrčave kose. Nakon nekoliko dana ležanja u bolnici, tj. nakon četiri

dana, dr. Hanzer mu je donio «Glas Slavonije» i pitao ga zna li da je i dr. Kutlić taj isti dan, kada i on, stradao pa je svjedok zaključio da je osoba koju je vidio pod svjetlima automobila kritične večeri dr. Kutlić, jer je i on imao neki karakterističan hod, a ta osoba koja je bila tada vučena i koja se samo pomagala bodom, bila mu je nekako poznata. Svjedok navodi da nikada nije rekao da je vidio da su pred njim ubili dr. Kutlića jer su to novinari sve iskrivili.

Svjedokinja Ljubica Stanar navela je da je njen sin Milenko Stanar, na Badnjak 1991. godine, išao čestitati Badnjak susjedi. Nakon toga je išao Milanu Buljanu u kuću čestitati Badnjak, ali ga ovaj nije pustio u kuću. Pošto je Milenko Stanar otišao od kuće, navedeni Milan je došao do nje i pitao ju zašto je Milenko njemu zvonio, pa kada je čuo za razlog, psovao joj je i psovao njen Božić. Ona je na to Milanu Buljanu rekla da je bolje da ih sve pobiju, a Milan Buljan je rekao da će Milenko i biti ubijen. Navečer istoga dana njen sin Milenko Stanar otišao je u osnovnu školu Jovan i Milena Radivojević čestitati Badnjak hrvatskoj vojsci, a kada ih je počastio, Nikica Kutleša mu je rekao da će idućeg dana dobiti najljepšu uniformu, što je Milenko sve njoj ispričao. Nedugo nakon toga rekao je da ide svom ujaku u Babjak, a to je bilo oko 2 sata poslije ponoći. Pošto je otišao, više se nije vratio. Idućeg dana saznala je od brata da Milenko Stanar nikad nije bio kod njega. Nakon nekog vremena, dok se šetala parkom, od jednog čovjeka po imenu Ante Mrkonjić i poštara saznala je da je njen sin Milenko Stanar ubijen, bačen u Dravu i da je pronađen kod Elektroslavonije, a kada im je rekla da se ne radi u tom slučaju o njenom sinu, već o dr. Kutliću, oni su joj potvrdili da se to dogodilo dr. Kutliću, ali i njenom sinu Milenku. Kasnije je od nekih drugih ljudi saznala da je njen sin navodno odveden iz gostionice «Šangaj», da su ga vezali žicom i bacili u bajer. Ovo je prijavila policiji, a od policije je otišla u «Ukop», gdje je kroz dokumentaciju utvrdila da je njen sin pokopan na Retfalačkom groblju, te da je tada direktor groblja organizirao da njegovo tijelo bude prebačeno na Anino groblje. Za Babjak je njen sin trebao ići autobusom ili šinobusom, a vidjela je da je njen sin otišao nekim automobilom.

Svjedok i oštećenik Zoran Stanar, sin Milenka Stanara, nije imao neposrednih saznanja o nestanku svoga oca, a glede imovinsko pravnog zahtjeva izjavio je da će se o njemu naknadno izjasniti.

Svjedokinja i oštećenica Jelica Grubić navela je da je dana 13. studenog 1991. posljednji puta vidjela supruga Jovicu Grubića. Toga dana odvezla ga je do društva IPK-a automobilom, odakle je on otišao na posao u Hrvatske šume. Dva do tri dana prije toga govorio joj je da treba ići na službeni put u Valpovo vezano za bolovanja radnika. Negdje oko 11,30 sati toga dana počeo je topnički napad, a kada se malo smirilo, ona je nazvala Hrvatske šume da bi provjerila je li njen suprug otišao na službeni put. Javila joj se ženska osoba koja je rekla da ne zna o tome ništa, pa je svjedokinja ponovno zvala oko 13,00 sati i također nije dobila odgovor. Kasnije je razgovarala i s direktorom Vratarićem koji joj je rekao da joj je suprug otišao na službeni put u Valpovo zajedno s vježbenikom Goranom Komlencem. Goran Komlenac je opovrgnuo ovu informaciju, pa je svjedokinja cijelu noć čekala hoće li joj se suprug javiti, a idućeg dana došao joj je pravnik iz Hrvatskih šuma Javorko Bebek i rekao da je njen suprug pobjegao u Mirkovec ili Baranju, što ona nije povjerovala. Oko 15. studenog 1991. prijavila je nestanak svoga supruga policijskoj upravi. Kontaktirala je i istražnog suca Šimenića raspitujući se je li njen suprug možda pritvoren, no on joj je odgovorio da nije. Istoga dana ju je kod kuće dočekala Jadranka Petrijević, koja je bila njena susjeda, te joj je rekla da je saznala da je automobil kojim je njen suprug otišao na službeni put vraćen i da joj je to rekao Javorko Bebek. Nakon toga zvala je Vratarića i tražila da se s automobila uzmu otisci prstiju i da se vidi tko je vratio automobil, nakon čega joj je Vratarić odgovorio da se otisci neće uzimati, već da će se automobil otvoriti rezervnim ključevima, ali da će biti prvo pregledan da bi se utvrdilo je li miniran. Nekoliko dana kasnije